

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 156/2023-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Dudíťa (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Kristínou Joštovou, advokátkou, M. R. Štefánika 10, Žilina, proti postupu a uzneseniam Okresného súdu Žilina č. k. 27 C 10/2017 z 8. apríla 2019 a č. k. 27 C 10/2017 z 10. januára 2023, proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 9 Co 187/2019 z 28. novembra 2019 a proti postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Cdo 302/2020 z 19. októbra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. januára 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uzneseniami Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 27 C 10/2017 z 8. apríla 2019 (ďalej len „napadnuté opravné uznesenie“) a č. k. 27 C 10/2017 z 10. januára 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie o trovách konania“), postupom a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 Co 187/2019 z 28. novembra 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Cdo 302/2020 z 19. októbra 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Sťažovateľ žiada zrušiť všetky napadnuté uznesenia a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada o priznanie finančného zadost'učinenia vo výške 15 000 eur a o náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že žalobca [REDACTED] sa žalobou doručanou okresnému súdu 7. februára 2017 domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam špecifikovaným v žalobe, pričom sťažovateľ vystupoval v procesnom postavení žalovaného. Okresný súd uznesením č. k. 27 C 10/2017-159 z 5. septembra 2018 (ďalej len „uznesenie o zastavení konania“) konanie zastavil. Následne okresný súd napadnutým opravným uznesením opravil v uznesení o zastavení konania chybu v písaní spočívajúcu v nesprávnom dátume narodenia žalobcu. Sťažovateľ sa proti uzneseniu o zastavení konania v spojení s napadnutým opravným uznesením odvolal, pričom krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenia okresného súdu. Sťažovateľ následne podal dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho odmietol. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 9. decembra 2022.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Podstata sťažnostnej argumentácie spočíva v tom, že sťažovateľ spochybňuje identitu žalobcu, keďže v žalobe, ako aj v iných priložených dokumentoch bol uvedený jeho dátum narodenia 23. 2. 1977 a na iných dokumentoch a pripojených rozhodnutiach je uvedený dátum narodenia 23. 12. 1977. V dôsledku uvedeného teda sťažovateľ spochybňuje aj argumentáciu okresného súdu v napadnutom opravnom uznesení, ktorým okresný súd opravil dátum narodenia na základe návrhu žalobcu z dôvodu, že došlo k administratívnej chybe v písaní. Okresný súd si mal podľa názoru sťažovateľa overiť totožnosť žalobcu, ktorý podľa jeho názoru používa dve identity a rovnako aj viac adries, pričom zásielky sa buď vracajú neprevzaté, alebo ich preberá spoločnosť [REDACTED], ktorá na to nemá žiadne splnomocnenie.

4. Sťažovateľ rovnako namieta, že okresný súd uznal ako dôkazy rozhodnutia Obvodného soudu pro Prahu 10 č. k. 15 C 765/2013-208 z 18. novembra 2015 a Městského soudu v Praze č. k. 53 Co 200/2016-298 z 31. októbra 2016, pričom zároveň uvádza, že prílohou žaloby nebol žiaden výpis z registra trestov ani z iného registra, kde by bol žalobca evidovaný v zmysle § 79 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, a rovnako ani žiadne osvedčenie podľa čl. 53 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 1215/2012, kde sú stanovené podmienky pre vzájomné uznávanie rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach.

5. V súvislosti s rozhodnutiami všeobecných súdov (nielen napadnutými) v danej veci sťažovateľ v podstatnom uvádza, že všeobecné súdy ignorovali jeho námietky, nezistili si riadne identitu a adresu žalobcu a nevykonali v konaniach riadne dokazovanie.

6. Sťažovateľova nosná námietka týkajúca sa napadnutého uznesenia o trovách konania spočíva v tom, že okresný súd žalobcovi priznal náhradu trov dovolacieho konania, čo považuje sťažovateľ za nezákonné a svojvoľné, porušujúce jeho právo na spravodlivé konanie, rovnosť zbrani a na viazanosť súdnym rozhodnutím.

7. Sťažovateľ rovnako nesúhlasí ani s rozhodnutím najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania, keďže tento súd bez nariadenia pojednávania a riadneho stotožnenia osoby žalobcu mal rozhodnúť formalisticky, pričom si bol vedomý toho, že sú pochybnosti o identite žalobcu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Na základe už špecifikovanej sťažnostnej argumentácie je sťažovateľ presvedčený, že napadnutými rozhodnutiami a postupom všeobecných súdov došlo k porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutým opravným uznesením okresného súdu:

9. Prvým rozhodnutím, proti ktorému smerovala ústavná sťažnosť, bolo opravné uznesenie okresného súdu z 8. apríla 2019, ktorým okresný súd v zmysle § 224 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) opravil administratívnu chybu v uznesení o zastavení konania spočívajúcu v nesprávne uvedenom dátume narodenia žalobcu. Sťažovateľ nesúhlasí ani s postupom, ktorý predchádzal vydaniu opravného uznesenia, keďže okresný súd mal postupovať svojvoľne, arbitrárne a zákonným spôsobom si nestotožnil osobu žalobcu. Uvedený postup, ako aj samotný obsah napadnutého opravného uznesenia mali podľa sťažovateľa porušiť ním označené práva podľa ústavy a dohovoru.

10. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Z ústavnej sťažnosti a pripojených rozhodnutí vyplýva, že sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu o zastavení konania v spojení s napadnutým opravným uznesením odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením z 28. novembra 2019 tak, že obe uznesenia okresného súdu potvrdil. Keďže obsah napadnutého opravného uznesenia okresného súdu už bol predmetom súdneho prieskumu zo strany krajského súdu, ústavný súd nedisponuje právomocou na prerokovanie ústavnej sťažnosti v danej časti a ústavná sťažnosť bola v tejto časti odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutým uznesením krajského súdu:

11. Sťažovateľ ďalej napadol ústavnou sťažnosťou uznesenie krajského súdu z 28. novembra 2019, keďže krajský súd mal na základe identických argumentov v podstate pokračovať v nezákonnom konaní okresného súdu nestotožnením osoby žalobcu. Podľa sťažovateľa preto aj postup krajského súdu, ktorý vyústil do vydania napadnutého odvolacieho uznesenia, má porušovať rovnaký súbor označených práv podľa ústavy a dohovoru.

12. Ústavný súd pred samotným zaujatím stanoviska k danej časti ústavnej sťažnosti uvádza, že sťažovateľ napriek kvalifikovanému právnenému zastúpeniu v petite ústavnej sťažnosti ani raz neoznačil napadnuté uznesenie krajského súdu (č. k. 9 Co 187/2019 z 28. novembra 2019) správne. Sťažovateľ najprv uviedol spisovú značku 2 Co 187/2019 a následne spisovú značku 9 Co 187/2016. Paradoxné je, že podstata sťažnostnej argumentácie sťažovateľa je práve založená

na spochybňovaní administratívnej chyby v písaní v uznesení okresného súdu o zastavení konania. Ústavný súd aj napriek uvedeným nedostatkom vychádzal z obsahu napadnutého uznesenia krajského súdu, ktoré tvorilo prílohu k ústavnej sťažnosti.

13. Ústavný súd aj pri tejto časti poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorého zmyslom a účelom je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale rovnako je aj úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci výkonu im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

14. Vzhľadom na to, že napadnuté uznesenie krajského súdu bolo predmetom súdneho prieskumu zo strany najvyššieho súdu v dovolacom konaní iniciovanom na základe dovolania sťažovateľa, uvedená skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia práv napadnutým uznesením krajského súdu.

15. Ústavný súd preto aj túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu, že nemá právomoc na jej prerokovanie.

III.3. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

16. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti označil ako porušovateľa svojich základných práv a slobôd aj najvyšší súd, ktorý mal podľa jeho názoru v napadnutom uznesení postupovať formalisticky a mal pochybiť hlavne tým, že si rovnako ako súdy nižšieho stupňa riadne neoveril totožnosť žalobcu. Ústavný súd pred oboznámením sa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že sťažovateľ napriek zastúpeniu advokátkou nesplnil podmienku vyplývajúcu z § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde, keď v petite ústavnej sťažnosti medzi napadnutými rozhodnutiami označil aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z 19. októbra 2022, avšak jeho kópiu k ústavnej sťažnosti nepripojil. Ústavný súd si aj napriek nesplneniu danej zákonnej povinnosti napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sám vyžiadal, aby sa mohol oboznámiť s jeho obsahom a posúdiť, či závery v ňom obsiahnuté sú ústavne udržateľné.

17. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ napriek obširnému popisu skutkových okolností opomenul uviesť akékoľvek relevantné argumenty, na základe ktorých by ústavný súd mohol posúdiť, v čom podľa názoru sťažovateľa spočíva neoprávnený zásah najvyššieho súdu pri odmietnutí dovolania sťažovateľa, a teda čím najvyšší súd zasiahol do označených práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru. Absencia ústavnoprávnej argumentácie špecificky vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy neumožňuje riadny ústavnoprávny prieskum. Uvedenie konkrétnych skutkových a právnych dôvodov, pre ktoré malo dôjsť k porušeniu základných práv a slobôd, je pritom jednou z osobitných náležitostí ústavnej sťažnosti, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

18. Rovnaký záver o absencii relevantnej ústavnoprávnej argumentácie platí aj vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jediná námietka, ktorú bolo možné identifikovať z obsahu ústavnej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, je tá, že dovolací súd ignoroval námietky sťažovateľa, nevykonal potrebné zisťovanie identity a adresy žalobcu pre zachovanie spravodlivosti a že len stroho konštatoval, že *„nie je povinnosťou súdu vždy dopodrobna reagovať úplne na všetky námietky odvolania“*.

19. Z obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu pritom vyplýva, že dovolací súd odmietol dovolanie sťažovateľa podané podľa § 420 písm. d) a § 421 písm. a) CSP. Najvyšší súd v súvislosti s § 420 písm. d) CSP v podstatnom uviedol, že sťažovateľ síce dovolaním napadol uznesenie krajského súdu, ale z obsahu dovolania je zrejmé, že namieta v dovolaní obsah napadnutého opravného uznesenia okresného súdu. Jeho argumentácia sa totiž týka toho, že okresný súd prostredníctvom napadnutého opravného uznesenia opravil nesprávnosť v uznesení o zastavení konania. Vychádzajúc z uvedenej skutočnosti, najvyšší súd uzavrel, že proti opravnému uzneseniu okresného súdu, ktorým opravil záhlavie uznesenia o zastavení konania v dôsledku späťvzatia žaloby, dovolanie žalovaného podľa § 420 písm. d) CSP nie je prípustné, preto ho odmietol.

20. Najvyšší súd rovnako reagoval aj na argument sťažovateľa v dovolaní spočívajúci v tom, že v súvislosti s nedostatkom aktívnej legitímácie žalobcu považuje napadnuté uznesenie krajského súdu za nepreskúmateľné a arbitrárne, čo predstavuje zmätočnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. V súvislosti s nepreskúmateľnosťou rozhodnutia najvyšší súd v podstatnom uviedol, že obsah spisu nepredpokladá, že by krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia v zmysle § 420 písm. f) CSP. V danom prípade okresný súd po doručení späťvzatia žaloby žalobcom uznesením konanie zastavil a krajský súd dané uznesenie potvrdil ako vecne správne v zmysle § 393 CSP. Najvyšší súd konštatoval, že odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu má všetky zákonom vyžadované náležitosti a v danej veci nedošlo k vybočeniu z medzí § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. Najvyšší súd v súvislosti s namietaným nevysporiadaním sa s aktívnou legitímáciou žalobcu, poukazujúc na svoju judikatúru, konštatoval, že namietané odvolacie námietky neboli a ani nemohli byť predmetom posúdenia súdom nižších inštancií, keďže pred tým, ako súdy mohli eventuálne pristúpiť k posúdeniu aktívnej, resp. pasívnej vecnej legitímácie strán sporu, došlo k späťvzatiu žaloby žalobcom pred prvým pojednávaním na okresnom súde vo veci samej. Zároveň uviedol, že námietka dovolateľa týkajúca sa aktívnej vecnej legitímácie žalobcu súvisí s právnym posúdením veci súdom v tejto otázke, keď ne/správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnostnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie veci túto vadu zmätočnosti nezakladá. Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd konštatoval, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' ani z § 420 písm. f) CSP, a preto dovolanie v danej časti podľa § 447 písm. f) CSP odmietol ako neprípustné.

22. Na margo namietaného dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP najvyšší súd uzavrel, že prípustnosť dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu o zastavení konania z dôvodu späťvzatia žaloby, je vylúčená § 421 ods. 2 CSP, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) CSP, čo je daný prípad.

23. Sťažovateľ sa v ústavnej sťažnosti ani len nepokúsil polemizovať so závermi najvyššieho súdu či konfrontovať ich s ustálenou judikatúrou ústavného súdu. Absencia akejkol'vek vecnej argumentácie vedie ústavný súd k záveru o odmietnutí ústavnej sťažnosti aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nedostatok náležitostí ustanovených zákonom.

III.4. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutým uznesením okresného súdu o trovách konania:

24. Sťažovateľ napokon napadol ústavnou sťažnosťou aj uznesenie okresného súdu o trovách konania, ktorým okresný súd vo výroku 1 žalovanému nepriznal náhradu trov prvoinštančného konania a vo výroku 2 zaviazal sťažovateľa uhradiť žalovanému trovy dovolacieho konania vo výške 184,62 eur. Rozhodnutie má byť v rozpore s právoplatným rozhodnutím, ktorým bola priznaná náhrada trov prvoinštančného konania žalovanému. Rozhodnutie považuje za nezákonné a svojvoľné, porušujúce právo sťažovateľa na spravodlivé konanie, na rovnosť zbraní a na viazanosť súdnym rozhodnutím.

25. Ani pri tomto uznesení ústavný súd neidentifikoval zrozumiteľnú ústavnoprávnu argumentáciu sťažovateľa. Ústavný súd sám po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia konštatuje, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by akokoľvek potvrdzovala tvrdenia sťažovateľa. Okresný súd pri rozhodovaní o výške trov vychádzal z obsahu rozhodnutia okresného súdu o zastavení konania, ktoré bolo potvrdené napadnutým uznesením krajského súdu. Podľa názoru ústavného súdu výhrady sťažovateľa smerujúce proti „nepriznaniu“ náhrady trov prvoinštančného konania spočívajú v nepochopení výroku 1, ktorý je potrebné vnímať v spojení s odôvodnením napadnutého uznesenia, konkrétne s jeho bodom 13. Z neho vyplýva, že sťažovateľovi bol priznaný nárok na náhradu trov prvoinštančného konania, ale sťažovateľ si konkrétne trovy neuplatnil, nevyčíslil a ani zo spisu výška trov nevyplýva.

26. Ústavný súd konštatuje (bez toho, aby ho vo svojom rozhodnutí parafrázoval), že právne závery obsiahnuté v napadnutom uznesení nemožno považovať za svojvoľné, arbitrárne, rozporné či nepresvedčivé a rovnako z nich nevyplýva ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Ústavný súd preto odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v danej časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.5. K namietanému porušeniu základného práva na prejednanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy:

27. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietal aj porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a to takisto bez relevantnej argumentácie a bez špecifikácie, ktorý z označených porušovateľov mal do tohto práva zasiahnuť. Odhliadnuc od toho, ústavný súd vychádza zo svojej ustálenej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom

predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. I. ÚS 41/02).

28. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušovanie označeného práva ešte mohlo trvať (m. m. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02, IV. ÚS 258/2012). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03).

29. Vzhľadom na to, že sťažovateľ doručil ústavnú sťažnosť v čase, keď bolo konanie ako celok právoplatne skončené (uznesenie o odmietnutí dovolania nadobudlo právoplatnosť 9. decembra 2022), ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

30. Zhrňujúc uvedené, ústavný súd uzatvára, že ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok pri vzájomnej kumulácii dôvodov odmietnutia podľa § 56 ods. 2 písm. a) c) a g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu